

De tovenaar stapte naar voren en begroette de vrienden.
'Ik ben Gradus Aquarius, de zoon van de Dux Maga en de oppertovenaar.'

Hij keek even opzij, naar de twee heksen die elkaar nog steeds woedend aankeken.

'En niet te vergeten de broer van deze twee ruziënde feeksen.'

Beide heksen wierpen hem een paar boze blikken toe, waarop hij hen alleen maar een spottende blik teruggaf.

Dit was dus de broer van tante Margali en daarom ook de zogenaamde vader van Rune, die immers voor een neef van tante Margali doorging. Hij wist niet goed hoe hij moest reageren en schoof vlug op zijn plaats aan de tafel.

Tot zijn opluchting begon de Dux Maga direct te vertellen over de verdwijning van de familie-grimoire. Hij voelde een hand op zijn arm en keek op. Tante Margali was naast hem gaan zitten.

'Mijn broer weet niet dat jij in de ordinaroswereld voor zijn zoon doorgaat. Zodra we even een rustig moment hebben, vertel ik het hem. Zeg tot die tijd maar zo weinig mogelijk. De grimoire is op dit moment het belangrijkste. De rest komt later wel.'

Hij knikte, ten teken dat hij het begreep. Hij beperkte zich tijdens het ontbijt dan ook tot het eten en zei zo weinig mogelijk. Ook tante Margali en Matagati zeiden weinig. Rune had wel begrepen dat de ruzie tussen de twee zusters over de beheksing van Kiprich ging. Hij vroeg zich af of tante Margali wel wist dat Kiprich de beheksing zelf allang ongedaan had kunnen maken. Wat hij van de ruzie had begrepen, wist ze dat niet. Maar waarom had Kiprich de beheksing dan niet verbroken? Zo leuk kon het toch niet zijn om altijd in de keuken te moeten verblijven.

Na het ontbijt maakte de Dux Maga met een beweging van haar hand de tafel leeg. De vrienden vroegen zich af waar de vegvisir was gebleven. Die had gisteravond midden op de tafel gelegen. Rune stond op het punt om het te vragen, maar op

dat moment kwam de oppertovenaar binnen. Er volgde een hartelijke begroeting tussen de oppertovenaar en zijn zoon. Daarna keek de oppertovenaar naar zijn vrouw en dochters en in het bijzonder naar Matagati.

‘Het is tijd om te kijken of de vegvisir duidelijkheid kan geven over de verblijfplaats van de grimoire. Zijn jullie er klaar voor?’

De drie heksen knikten, met op hun gezichten een mengeling van hoop, verwachting en angst. Matagati bewoog zenuwachtig haar handen. Ze haalde een paar keer diep adem om wat te kalmeren. Haar vader liep naar de tafel en hief zijn handen. Hij prevelde iets in zijn baard en, midden op de tafel, verscheen de vegvisir, alsof hij daar altijd had gestaan.

Misschien was dat ook wel zo.

Naast zich hoorde Rune de zachte stem van Fijonna.

‘Een tafel met meerdere lagen. Heel vernuftig.’

Hij keek haar vragend aan.

‘Alles dat zich op de tafel bevind, word, hoe zal ik het zeggen, een klein beetje verschoven naar een werkelijkheid die wij niet kunnen waarnemen. De lege tafel heeft de plek van de werkelijkheid van de tafel met de vegvisir ingenomen.’

Rune, Terry en Rutger lieten dat even op zich inwerken. Terry schudde haar hoofd.

‘Dat is mij te ingewikkeld. Als ik daar nog langer over nadenk, krijg ik hoofdpijn. Ik zie wat ik zie en dat is nu een tafel met de vegvisir. Hoe die daar gekomen is, zal mij een zorg zijn.’

Rune wilde haar antwoorden, maar de oppertovenaar boog zich nu over de vegvisir en opende het deurtje in het middengedeelte. Iedereen rekte zich uit om in de vegvisir te kunnen kijken. De vrienden zagen dat het plateau nu leeg was. Het witte zand was verdwenen. Matagati strekte haar handen uit en heel voorzichtig draaide ze de stervorm een kwart slag. Iedereen keek gespannen toe.

Rune en zijn vrienden hadden eigenlijk geen idee waar ze nu eigenlijk naar keken, maar toen gebeurde het. Vanuit één van de punten van de ster stroomde het witte zand terug naar het plateau in het midden. Even verzamelde het zich daar. Daarna

stroomde het zand in één van de andere punten. Matagati draaide de vegvisir weer een kwartslag. Met hetzelfde resultaat. Het witte zand stroomde terug naar het plateau en daarna in een andere punt van de ster.

Matagati slaakte een zucht van teleurstelling. Rune keek haar verbaasd aan.

‘Dit is toch een goed teken? De vegvisir wijst telkens naar dezelfde richting. Daar moeten we de grimoire dus zoeken.’
Het was de Dux Maga die antwoordde.

‘Was dat maar waar. Het zand wijst naar Zanddjini. Het word aangetrokken door een concentratie van magie. Het is geen echte magie. Het is aantrekkingskracht. Het magische zand trekt. Dit is nog maar één keer eerder gebeurt. Bij een zoektocht naar een voorwerp dat vernietigd werd. De bokaal van Lisiane. Mijn overovergrootmoeder vertelde het mij. Op het moment dat de bokaal werd vernietigd, richtte het zand zich op de dichtstbijzijnde bron van magie. Het magische zand van Zanddjini. Ik ben bang dat we de grimoire als verloren moeten beschouwen.’

De Dux Maga liet zich verslagen op haar stoel zakken. Tante Margali en Matagati keken of ze elk moment konden gaan huilen.

Rune en zijn vrienden keken elkaar verbaasd aan.

‘Maar, de grimoire kan dan toch ook in Zanddjini zijn of in Tir na nÖg. De vegvisir geeft alleen de richting aan.’

De oppertovenaar schudde zijn hoofd.

‘Als iemand Tir na nÖg zou hebben betreden en de grimoire dus in Tir na nÖg zou zijn, dan hadden we daar nu al bericht van gehad. De kleine volkjes zouden direct de Anjana hebben ingelicht en die zou ons een bericht gestuurd hebben.

Niemand kan Tir na nÖg binnen komen, behalve de kleine volkjes. Het boek is groot en een krachtige bron van magie. Het zou direct opgemerkt zijn. Nee, Tir na nÖg is uitgesloten.’
Zijn zoon vulde hem aan.

‘En Zanddjini ook. Niemand kan Zanddjini betreden, behalve de gorgelaars en de zanddjinnns. Het zand valt iedereen aan die het beroerd. Al zou het boek daar zijn, dan is het

verloren. We kunnen het niet gaan zoeken, als we het land niet kunnen betreden. We kunnen er overheen vliegen, maar Zanddjini is groot. Het zou dagen duren en dan is het boek al verzwolgen door het zand. Het boek is verloren.'

De Dux Maga keek Rune aan.

'En dat betekent dat het kristal ook verloren is. Alleen de grimoire weet waar de verblijfplaats van het kristal is. We moeten de feiten onder ogen zien. Er is geen enkele mogelijkheid om de grimoire of het kristal terug te vinden en jullie weten wat dat betekent. Dat betekent de ondergang van ons volk. Deze schande komen we nooit meer te boven.'

Ze stond met trage bewegingen op en strekte haar armen uit naar haar dochters.

'De tijd is gekomen om onze schuld aan de natuur in te lossen. We moeten iedereen terugroepen naar de enclaves. De tijd is gekomen dat wij ons gaan voegen bij onze voorouders. Ik hoopte dat deze dag nooit zou komen, maar het is niet anders. Het is zover. Het onvermijdelijke is gekomen.

Laurens. Ik geef jouw het bevel over de vloot. De schepen moeten worden terug geroepen en zich klaarmaken om naar de kust van Zanddjini te varen. Daar zullen wij ons laten opnemen door het zand. Onze laatste tocht is begonnen. De volgende Litha zal het volk van de heksen en de tovenaars niet meer viëren.'

De vrienden luisterden, met open mond van verbijstering, naar haar woorden. Meende ze dat nu serieus? Was ze werkelijk van plan om het volk van de heksen en tovenaars collectief zelfmoord te laten plegen? Want dat was toch wat ze bedoelde met 'het laten opnemen door het zand'?

Rune keek naar de anderen. Zach en Fijonna hielden hun hoofden gebogen. Terry stond met een open mond en opengesperde ogen van ontzetting. Bij Rutger zag hij hoe de inhoud van de woorden van de Dux Maga langzaam doordrong. Tante Margali zag het ongeloof en de verbijstering op hun gezichten.

'Er is geen andere weg, wanneer we Atlantis willen redden. Er staat teveel op het spel. Hoe ernstig en definitief het ook

klinkt. We hebben geen keuze. We kunnen niet toestaan dat door ons falen heel Atlantis ten gronde word gericht. Heel Atlantis of alleen ons volk. Dat is voor ons niet eens een keuze. Het is een kans om eindelijk onze schuld aan Atlantis in te lossen. Jullie kennen onze geschiedenis. Door onze arrogantie hebben wij al eens een heel land vernietigd. Die schuld rust zwaar op ons. Nu staat alleen ons volk tussen de vernietiging van heel Atlantis. We moeten doen wat het juiste is en dat is, ons volk wegvagen van haar bestaan. De keuze tussen de vernietiging van ons volk of van alle volkeren van Atlantis. Met zo'n enorme schuld kan niemand verder leven. Wij zullen als zanddjinn's verder bestaan. Ons lot is bezegeld. Het spijt ons alleen voor de kinderen.'

Ze schrokken alle vijf op.

'De kinderen? U bedoelt dat de kinderen ook naar Zanddjini zullen afvaren om daar...'

Terry kon haar zin niet afmaken. De omvang van de beslissing snoerde haar keel dicht.

'Maar, de kinderen hebben toch geen schuld? Zij kunnen toch wel in leven blijven? Ik weet zeker dat de magistas ze willen opnemen.'

Rune en de anderen keken vertwijfeld van tante Margali naar de Dux Maga.

Die schudde treurig haar hoofd.

'Kon dat maar. Nee, vrienden, dit besluit betreft het hele volk. Het kristal is altijd gebonden aan het volk, het hele volk. Zodat iedereen een potentiële kandidaat kan zijn om het kristal te bezielen. Wij zijn een klein volk, daarom hebben we ervoor gekozen om de bezieling via twee covens te doen, waarbij 26 heksen en tovenaars 26 stukjes magie geven, zodat er geen leven verloren gaat. De bezieling kan echter ook door één persoon worden gedaan. Als er ook maar één heks of tovenaars in leven is, kan het kristal bezield worden en het instrumentalis opgeladen worden. Het kristal is, door de diefstal van de grimoire, onvindbaar. Zij kan dus niet haar plaats in het instrumentalis innemen. Het instrumentalis zal voelen dat er nog een heks of tovenaars in leven is en blijven

vragen om het kristal. De koepel zal ineenstorten en Atlantis zal onthuld worden. Dus nee, iedereen, oud en jong zal hetzelfde lot ondergaan.'

'Kunnen we geen ander kristal gebruiken? Wij hebben reservekristallen. Als we er daar nu één van gebruiken.'

'Helaas, Rune, ook dat is geen mogelijkheid. Een reservekristal trekt niet aan een ziel. Hoe wil je de ziel verankeren in een levenloos kristal? Er is een reden dat elk kristal bewaart word door het volk dat het uiteindelijk zal gaan bezielen. Het is afgestemd op het volk. Iedereen voelt het trekken van het kristal en kan leeg gezogen worden, maar het accepteert uiteindelijk alleen maar een ziel van het volk waarop het afgestemd is. En dat afstemmen op een volk is een proces dat wel een jaar kan duren. Er is gewoonweg geen tijd genoeg om een nieuw kristal te maken. Er is wel een reservekristal, maar dat is alleen voor noodgevallen. Ik bedoel, voor als er een kristal van het instrumentalis scheurt of breekt. Niet voor het kwijtraken van een kristal.'

Zach stapte naar voren en greep Rune's schouder.

'We hebben nog acht dagen en nachten voor het Litha is. Kan jij het kristal niet vinden? Je hebt de ring toch?'

De ring, natuurlijk. Rune greep de ketting en trok de ring tevoorschijn. Hij haalde hem van de ketting af en schoof hem aan zijn vinger. Hij strekte zijn arm en sloot zijn ogen.

Langzaam draaide hij in het rond. De anderen keken gespannen toe. Zach, Terry, Fijonna en Rutger hoopvol, maar de andere aanwezigen verbaasd. Nadat Rune een volle ronde had gemaakt, begon hij aan een tweede ronde. Tot zijn frustratie voelde hij helemaal niets. Geen trilling, geen trekkracht, de ring reageerde niet. Een derde ronde had geen zin. Hij opende zijn ogen en haalde zijn schouders op.

'Ik voel helemaal niets. Of het kristal is te ver weg of het is afgeschermd. Ik kan het niet vinden. Misschien is het veerborgen in Emrys of in Myrddin. We kunnen daar heenreizen om het te proberen. En anders in Zanddjini, ergens in het zand.'

De Dux Maga stond op.

‘Ik waardeer je aanbod om te helpen zoeken, maar het kristal is per traditie zover mogelijk van ons volk verborgen. Dus niet in Emrys of Myrddin. En Zanddjini? Acht dagen en nachten is bij lange na niet genoeg om Zanddjini te onderzoeken. Het is een te groot land en met elk uur dat verstrijkt, wordt de kans om de grimoire te vinden, verminderd. Er is simpelweg niet genoeg tijd. Dat is de realiteit en die moeten we onder ogen zien. Het spijt ons. Wij moeten jullie nu alleen laten. We moeten beginnen om ons volk voor te bereiden. Dat is onze taak en plicht. Nú is de tijd om onze zware taak te beginnen.’ Ze richtte zich hoog op en keek naar haar familieleden.

‘Margali, verstuur een bericht naar de ordinaroswereld. Iedereen wordt teruggeroepen. De uiterste datum is drie nachten na de nieuwe maan. Dat moet genoeg tijd zijn om alle lopende zaken af te handelen. Laurens, zorg voor de schepen. Ik wil dat de eerste overtochten op de eerste nacht van de nieuwe maan beginnen. Matagati, Gradus. Jullie gaan naar Emrys en Myrdinn. Waarschuw de inwoners. Ik neem contact op met Lemuria en de raad van Lemuria. Haast jullie, we hebben nog maar weinig tijd. Voor het voortbestaan van Atlantis volgen wij het pad van opoffering, tot het einde.’

Haar man en kinderen herhaalden haar laatste woorden.

‘Tot het einde.’

Daarna keek de Dux Maga verontschuldigt naar de vrienden.

‘Het spijt mij dat wij jullie alleen moeten laten. Ik weet zeker dat jullie begrijpen hoe belangrijk dit is. Mijn eerste plicht is voor mijn volk te zorgen. Ik moet mijn volk voorbereiden.

Jullie kunnen gaan en staan waar jullie willen. Bezoek onze stad of blijf hier. Er is een bibliotheek met alle mogelijke boeken. Waarschijnlijk zijn wij de rest van de dag bezig, maar het avondeten gebruiken wij hier. Dan zie ik jullie weer.’

Ze knikte ze nog even vriendelijk toe en draaide zich naar haar familie. Eén voor één verlieten de heksen en tovenaars de ontvangstruimte. De vijf vrienden bleven verbijsterd achter. Rutger leek het meest aangeslagen. Hij keek naar de anderen.